

Λόγος στην τρίτη ημέρα της δημιουργίας (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

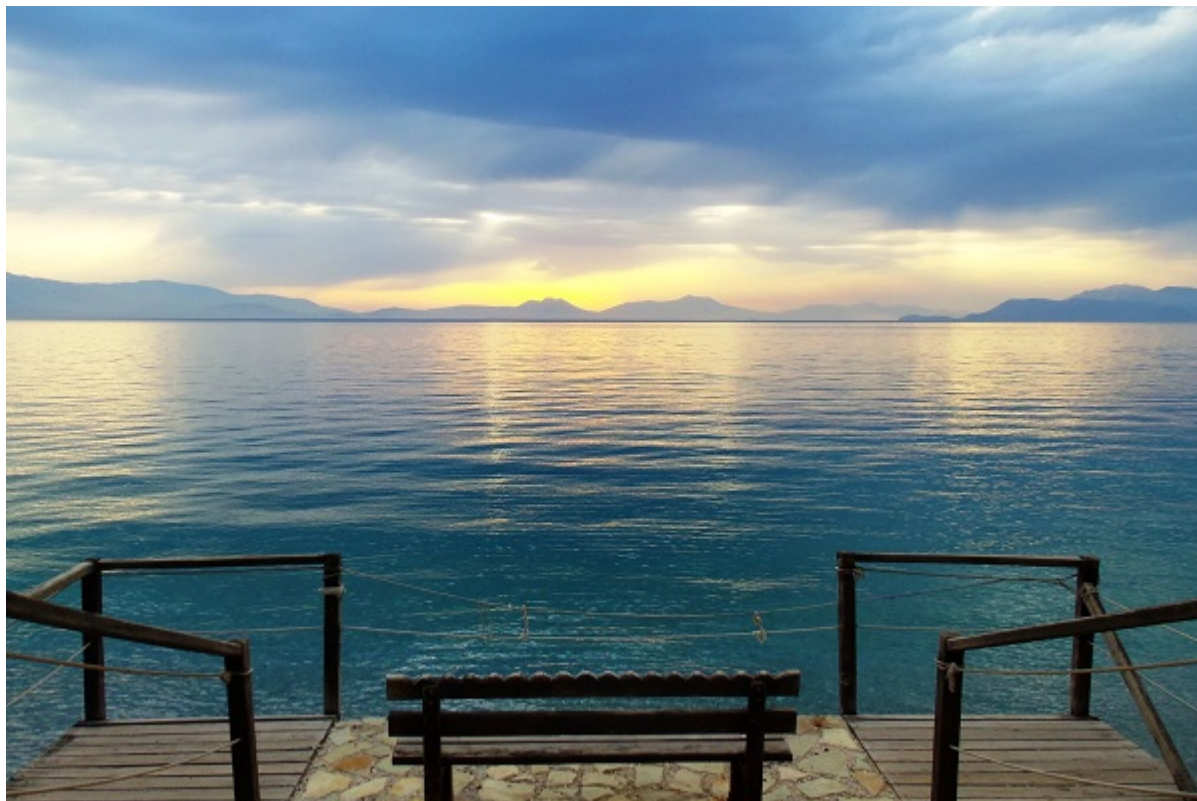
/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σχετικός με τη συγκέντρωση των υδάτων, των οποίων το πλήθος έφθανε ως τα ύψη τ' ουρανού, τη διακόσμηση της γης μ' αυτά, τα οποία βλάστησαν στην επιφάνειά της, καθώς και την αιτία της συγγραφής του βιβλίου αυτού.

Ο δεύτερος Λόγος, αφού μόλις και μετά βίας διασώθηκε από την πολλή ελκτική δύναμη των υδάτων, καίτοι ήταν περιβεβλημένος με πολλή συντομία και δεν καταδυόταν στα βαθύτερα απ' αυτά, φοβούμενος τον πνιγμό, και κολυμπούσε επιφανειακά, σαν να βρισκόταν σε κάποια βάρκα κι έσπευδε ν' αράξει σε κάποιο λιμάνι, μόλις μπόρεσε να περάσει μέσ' από εκείνες τις αβύσσους, αφού είπε λίγα πράγματα για το στερέωμα, έχει περατωθεί. Ο τρίτος θα σχολιάσει αυτά, που δημιουργήθηκαν από το Θεό κατά την τρίτη ημέρα, όσο του αποκαλύψει η χάρη του Παναγίου Πνεύματος κι όσο φωτίσει το νου του αυτός, που φώτισε και τον μέγα Μωυσή, ώστε να διηγηθεί αυτά τα οποία ήσαν προγενέστερά του κατά πολλές γενεές. «Και είπεν ο Θεός· συναχθήτω το ύδωρ το υποκάτω του ουρανού

εις συναγωγήν μίαν, και οφθήτω η ξηρά»(Γεν. α', 9). Και πού θα συναχθεί, Δέσποτα, και πού θα περιοριστεί το νερό, το οποίο φτάνει μέχρι το στερέωμα; Έγιναν, λέγει, με την προσταγή μου δοχεία και χάσματα στη γη, τα οποία δεν υστερούν όσον αφορά το βάθος, από το ύψος του ουρανού κι εκεί θα συναχτούν, και τα επιφανειακά ύδατα θα φτάσουν στο ίδιο επίπεδο με την επιφάνεια της γης.

Φωτο: Σπύρος Δρόσος

«Και εγένετο ούτως. Και συνήχθη το ύδωρ το υποκάτω του ουρανού εις τας συναγωγάς αυτών, και ώφθη η ξηρά»(Γεν. α', 9). Και το θέαμα ήταν παράξενο να το βλέπει κανείς, και γέμιζε το θεατή με πολλή έκπληξη, πώς δηλαδή τα ύδατα, τα οποία υψώνονταν ως τον ουρανό, περιορίζονται με πολλή ταχύτητα· διότι, μόλις δόθηκε η διαταγή, αμέσως έγινε η συγκέντρωσή τους, αμέσως η απογύμνωση της γης απ' αυτά, «και ώφθη η ξηρά. Και εκάλεσεν ο Θεός την ξηράν γην, και τα δε συστήματα των υδάτων εκάλεσε θαλάσσας»(Γεν. α, 10). Ορισμένοι λένε, πολύ απερίσκεπτα, ότι ο ουρανός έγινε πιο χαμηλά και μετά την υποχώρηση των υδάτων, που ήσαν κάτω απ' αυτόν, σήκωσε αυτά που ήταν στη ράχη του, κι ανυψώθηκε. Πώς είναι δυνατόν να είναι αληθινή η άποψη αυτή; Διότι ο Θεός διέταξε να γίνει το στερέωμα στο μέσο του ύδατος κι αν έγινε κάπου χαμηλότερα κι υστέρα υψώθηκε έτσι, άρα δεν έγινε, όπως διατάχθηκε, στο μέσο του ύδατος, αλλά στα κατώτερα μέρη, αφήνοντας στα ανώτερα μέρη τα περισσότερα από τα ύδατα, κι αν ανυψώθηκε, κρατώντας τα στην πλάτη του, πώς χώρεσαν όλ' αυτά μεταξύ του και του πρώτου ουρανού; (αυτού δηλαδή, που δημιουργήθηκε κατά την

πρώτη μέρα της δημιουργίας). Πώς, εκείνος που διατάχθηκε μια για πάντα να στερεωθεί σ' ένα τόπο μετακινείται σε άλλο; Η σκέψη αυτή είναι περιττή και απερίσκεπτη.

«Και εκάλεσεν ο Θεός την ξηράν γην και τα συστήματα των υδάτων εκάλεσε θαλάσσας»(Γεν. α', 10). Όχι απλώς μια θάλασσα, αλλά πολλές θάλασσες λόγω της πληθώρας των υδάτων και, όπως ο κόσμος είναι ένας και δίνονται ονόματα σε πολλές χώρες και νησιά, έτσι και η θάλασσα, που είναι μία, λόγω του μεγέθους της λέγεται «θαλάσσας», διότι χωρίζει χώρες και συμπλέγματα και συστάδες πολλών νησιών, μικρών και μεγάλων. Έχουν το δικό τους όνομα και διάφορα πελάγη σύμφωνα μ' αυτούς που έχουν πολλές γνώσεις πάνω στο θέμα αυτό, όπως ο Ατλαντικός, ο Ινδικός, ο Εύξεινος Πόντος, η Κασπία, το Τυρρηνικό πέλαγος, το Ιόνιο, το Αιγαίο, ο Ελλήσποντος και η Προποντίδα, και πολύ ευλόγως ο Δημιουργός «τα συστήματα των υδάτων εκάλεσε θαλάσσας. Και είδεν ο Θεός, ότι καλόν» (Γεν. α', 10), διότι ο Θεός, και πριν να το δημιουργήσει, «είδεν ότι καλόν» αυτό, το οποίο δημιουργήθηκε απ' αυτόν, αλλά και για να μάθουμε να κάνουμε το καλό και διότι ο Θεός δεν δημιούργησε τίποτε το κακό.

(συνεχίζεται)